

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om udbygning og ombygning m. v. af den kgl. veterinær- og landbohøjskole.

Valgt blev: *Carl Petersen, Ditlevsen, Lys-holt Hansen, Hjortnæs, Lars P. Jensen, Kolbjørn, Chr. Thomsen, Slipsager, Kristian Kristensen, Harald Nielsen, Anders Andersen, Niels Eriksen, Henry Hansen, Sønderup, H. C. Toft, Niels Ravn og Reedtz-Thott.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

(Redegørelsen findes i tidenden sp. 1).

Per Hækkerup: Den forløbne sommer har, siden vi i juni måned sidst havde en almindelig debat i det høje ting, på det udenrigspolitiske område været fyldt med begivenheder, der i høj grad har optaget sindene og vel også giver os anledning til en behersket optimisme.

Forhandlingerne mellem de fire stormagters udenrigsministre gav vel ikke særlig håndgribelige resultater. Det var heller ikke ventet. Derimod bragte de på visse punkter en fortsat stigende afklaring af magternes synspunkter og også en beskeden tilnærmelse mellem disse. Det mest positive, som kom ud af sommerens udenrigsministermøde, var utvivlsomt enigheden om at genoptage forhandlingerne om det almindelige afrustningsspørgsmål, som var kørt fast inden for FN. Vejen til dette resultat var beredt ved vestmagternes anerkendelse af, at forhandlingerne skulle føres mellem lige mange repræsentanter — fem — fra hver side. Selv om det næppe har nogen reel betydning, om der deltager en eller flere repræsentanter fra de kommunistiske lande i disse forhandlinger, betød anerkendelsen af samme repræsentationsret for begge grupper en prestigegevinst for Sovjet, som det måske er umagen værd at overføre til andre forhandlingsområder, hvis det hjælper til at fremme forhandlingsviljen.

Bidragende til genoptagelse af forhandlingerne om afrustningsspørgsmålet har

også været de ret positive drøftelser på politisk plan af en standsning af forsøg med atomvåben. Med tilfredshed kan det konstateres, at så længe disse forhandlinger har stået på, har stormagterne rent faktisk undladt at foretage nye prøvesprængninger, hvilket i sig selv er en betragtelig gevinst. Fører forhandlingerne endvidere til en endelig aftale, vil det ikke alene være et særdeles glædeligt resultat, der vil blive hilst med en vis befrielse af hele menneskeheden, men det vil yderligere forøge ud-sigterne til den afspænding, vi alle længes efter.

Samtidig med udenrigsministerforhandlingerne i Genève aflagde vicepræsident Nixon sit besøg i Sovjet, der betegnede indledningen til de personlige kontakter mellem de ledende statsmænd, som fortsattes med Khrustjavs meget omtalte besøg i USA. Det er endnu ikke muligt at opgøre den politiske værdi af dette besøg, men så meget står fast, at det vil blive fortsat med Eisenhowers efterfølgende visit i Sovjet. Det er kun beskedent, hvad offentligheden har fået at vide om de to statsmænds drøftelser. De sidste meddelelser fra USA synes dog at gøre det sikkert, at de har banet vejen for det møde på højeste plan, som har spøgt i den offentlige debat i længere tid.

Så langt er udviklingen tilfredsstillende, og som nævnt giver den anledning til en behersket optimisme. Der er sikkert grund til at sætte streg under ordet „behersket“. Så vidt det foreligger oplyst, er de ledende statsmænd ikke gået i gang med mere forpligtende drøftelser af de store strids-spørgsmål, der hidtil har dannet baggrunden for den kolde krig. Det kommer forhåbentlig, men vi må være forberedt på, at mange vanskeligheder kan vise sig. Hvis vi ikke skal komme ud for alt for store skuffelser, er det meste, vi kan håbe på, formentlig, at sommerens kontakter og lidt mildere atmosfære kan betyde, at en proces er sat i gang, som gennem lang-sommelige og trælsomme forhandlinger, hvor håb vil skifte med skuffelse, kan bringe en virkelig tilnærmelse mellem øst og vest, som medfører en klarere afgrænsning af interesse- og magtsfærer og dermed en vis afspænding.

Det fremgår af åbningstalen, at regeringen